

La sota de bastos triomfa

Els moviments del Govern espanyol provocats per la successió d'Aznar han convertit la delegada del Govern a Catalunya, Julia García-Valdecasas, en ministra d'Administracions Públiques. Així, deixa la seva gestió d'ús abusiu de les forces de seguretat, repressió i criminalització de moviments socials. Ara serà la responsable de dirimir els conflictes entre estat i autonomies.

Pocs la posaven a les travesses, però finalment Julia García-Valdecasas ha estat cridada a la cort del regne. Com el Cèsar feia amb els generals que mantenien les colònies a ratlla, sembla que Aznar ha recompensat Valdecasas amb un Ministeri, com a colofó a la seva carrera al capdavant de la Delegació del Govern espanyol a Catalunya. I no ha estat per substituir Piqué al Ministeri de Ciència i Tecnologia, sinó per anar al d'Administracions Públiques. Això vol dir que, ara, la cara del discurs de la concepció territorial d'Espanya del Govern espanyol és ella.

El que per als seus correligionaris del PP català, com Josep Piqué, és un "aval", per a la resta de partits és una gestió difícil d'oblidar. En la substitució de Valdecasas el PP ha optat per la continuïtat i ha nomenat, així, com a nova delegada, Susanna Bouis, llicenciada en veterinària i fins ara subdelegada. Anteriorment havia estat cap del gabinet de la que ara és ministra.

José María Aznar, doncs, ha reforçat la carrera d'una bona amiga seva, ja es coneixien de quan l'un i l'altre es dedicaven a les inspeccions d'Hisenda. I de la mateixa manera que Aznar ha fet totes les nominacions –a dit–, tal com la va nomenar delegada de Govern ara la nomena ministra. En certa manera, la història continua. Al 1996, just acabat d'aconseguir la majoria absoluta, Aznar va sorprendre tothom amb el nomenament d'aquesta alta funcionària com a representant del Govern espanyol a Catalunya, sense fer cap cas de les propostes que sortien del partit a Barcelona.

La reacció de les forces polítiques de Catalunya ha estat crítica, menys la del

PP, òbviament, i en general han valorat el nomenament de García-Valdecasas com un exemple dels aires autoritaris que bufen pel Govern espanyol (uns aires que, per cert, alguns partits catalans no han descobert fins al final de la legislatura).

Finalment la ja exdelegada ha aconseguit l'objectiu anhelat, ser ministra, tot i que el càrrec és transitori, fins a les eleccions espanyoles de la primavera vinent. Per tant, la seva gestió al Ministeri serà curta. A més, el Ministeri d'Administracions Públiques ha anat perdent capacitat de gestió a mesura que s'han traspassat determinades competències a les autonomies. Tot i això, continua sent una cartera política important, ja que és el camp de batalla dels conflictes entre estat i comunitats autònomes.

Munició antireforma de l'Estatut.

Així, el predecessor de Valdecasas, l'actual vicepresident segon, Javier Arenas, va utilitzar aquesta cartera com la plataforma per abocar el discurs institucional contra el pla Ibarretxe.

Ara, amb Valdecasas, es reforça el "tema català" en el discurs territorial dels populars. Davant el consens de tots els partits polítics de Catalunya, tret del PP, per aprovar un nou Estatut d'Autonomia, la tria de Julia García-Valdecasas es pot interpretar com un element per refermar el discurs de l'executiu popular contra aquestes reformes estatutàries. De fet, ja en les primeres declaracions com a ministra, Valdecasas ha deixat clar que pensa marcar-se com a objectiu la "cohesió d'Espanya" i que no hi ha "cap clam social" a favor de reformar l'Estatut. Amb el currículum de l'exdelegada, expeditiva i avesada a l'ús de les forces de segu-

La nova ministra d'Administracions Públiques, Julia García-Valdecasas, jura el seu nou càrrec. L'exdelegada del Govern espanyol a Catalunya té una bona relació d'amistat amb José María Aznar. Una amistat que la va convertir el 1996 en delegada, i ara, en ministra.

retat sense cap mena de contemplació, és fàcil imaginar que Valdecasas reforçarà l'artilleria de l'executiu espanyol contra el papu basc i desviarà també munició contra les propostes de millora d'autogovern provinents de Catalunya.

La nova ministra d'Administracions Públiques s'ha mostrat partidària de posar en marxa una descentralització de competències de les autonomies als governs locals. Aquesta iniciativa, anunciada fa temps pel Govern espanyol, ja ha estat criticada per alguns governs autonòmics, com el de Catalunya, que consideren que és una nova retallada competencial.

Amb Valdecasas a Madrid, el Govern manté la "quota catalana", un cop el presidenciable a la Generalitat de Catalunya, Josep Piqué, ja no té la cartera de Ciència i Tecnologia. A la vegada, tot i que Mariano Rajoy ha garantit llibertat absoluta per fer i desfer en la campanya electoral catalana al candidat del PP a

Catalunya, l'executiu espanyol es reserva Valdecasas com a garant de guàrdia de les essències ideològiques de l'espanyolisme del PP.

Enigmes al PP. El procés de successió d'Aznar i la consegüent crisi de govern ha estat feta amb un obrir i tancar d'ulls. Sense el més mínim senyal de dissidències internes. És evident que un

El nomenament de Rajoy reforça la posició de Jorge Fernández Díaz, un dels seus homes més pròxims

dels èxits que ha aconseguit José María Aznar és el fet de convertir el PP en un bloc monolític que no deixa gens d'aire a la dissidència, sobretot si es compara amb l'alegria interna del PSOE.

Tot i així, dins del PP català cal observar com queden els nous equilibris. No és en absolut una crisi interna, però sí que hi pot haver una certa recomposició de forces entre sectors. Així, per exemple, a banda del reforç de Valdecasas, com a exponent dels sectors més deutors a Aznar dins del PP de Catalunya, Josep Piqué perd certa influència dins del gabinet ministerial. D'aquesta manera, el futur de l'exministre, concentrat en la campanya electoral catalana, dependrà del seu paper en les eleccions al Parlament, el pròxim mes de novembre.

També és destacable la bona posició en la qual ha quedat Jorge Fernández Díaz, l'exlíder del PP de Catalunya abans de l'època d'Aleix Vidal-Quadras i germà d'Alberto Fernández Díaz, ex-

líder del PP de Catalunya apartat per Aznar amb l'aterratge de Josep Piqué. Jorge va començar a treballar a les ordres de Rajoy a la seu popular del carrer Génova de Madrid, quan Aznar va decidir substituir-lo per Vidal-Quadras al front dels populars de Catalunya. Fernández Díaz va ser secretari de Política Autònoma del PP i assessor de Rajoy en aquesta matèria. Quan el PP va guanyar les eleccions espanyoles, el successor d'Aznar el va fixar per al Ministeri d'Administracions Públiques, com a secretari d'Estat d'Administració Territorial. Després, va seguir Rajoy, en la seva darrera etapa com a ministre, amb el càrrec de secretari d'Estat de Relacions amb les Corts, lloc en què ha estat ratificat ara, amb la darrera crisi. Així doncs, el nom de Jorge Fernández Díaz caldrà tenir-lo molt en compte d'ara endavant.

Piqué, que no té una relació especialment fluida amb els Fernández Díaz, comptarà amb el suport de tota la plana major del PP per a la seva candidatura a la presidència de la Generalitat de Catalunya. El partit conservador dóna una importància clau a aquests comicis i es planteja com a objectiu millorar resultats i convertir-se en partit de govern a Catalunya. De tota manera, Piqué se la juga molt en aquestes eleccions. Un bon resultat electoral a Catalunya mantindrà la cohesió monolítica dels populars catalans. Però un resultat ajustat pot comportar canvis importants en els equilibris interns, no precisament favorables a Piqué.

La decepció en el "sector dels negocis". Els ràpids moviments de José María Aznar, just després d'haver arribat de vacances, han deixat descol·locats els sectors de CiU més proclius a l'entesa amb el PP. Tot i que l'actual context polític fa inviable una reconducció de les relacions entre les dues formacions, aquests sectors de CiU, més regionalistes i conservadors, confiaven amb una successió més favorable als seus interessos.

Així, Rodrigo Rato hauria estat vist amb més bons ulls com a successor que no pas Mariano Rajoy, ja que és un home provinent de les finances i de tarannà més liberal, a parer d'aquests sectors. Fins i tot, Rato i Mas havien mantingut

El candidat popular a la presidència de la Generalitat de Catalunya, Josep Piqué. L'exministre haurà de demostrar que la confiança que avui té de la cúpula del PP dóna rèdits electorals.

en alguna ocasió trobades per "explorar" possibilitats de futur.

El relleu de Josep Piqué tampoc no ha estat favorable per als interessos d'aquests sectors ni de l'empresariat regionalista de Catalunya. S'especulava amb un nom català per ocupar la cartera de Piqué, de Ciència i Tecnologia (que recull gran part de l'antiga cartera d'Indústria), però finalment ha recaigut sobre Juan Costa Climent, un castellanenc de naixement, fins ara secretari d'Estat de Comerç i Turisme. Precisament en aquest càrrec va ser un dels impulsors principals de l'intent d'unificar Moda Gaudí i la Passarel·la Cibeles i de traslladar-lo tot a Madrid.

Els sectors més liberals de CiU confiaven que Rato seria el successor d'Aznar, per comptes de Rajoy

El contraatac del 'Levante' espanyol. És inqüestionable que els moviments de l'executiu espanyol fruit del nomenament de Rajoy com a successor d'Aznar al capdavant del PP responen a una estratègia continuista. La qual cosa és ben lògica si es té en compte que segurament voldran continuar obtenint uns resultats semblants. Però els moviments ministerials que s'han produït i l'ascens de Rajoy poden comportar el reforç d'un concepte nascut per dinamitar l'entesa entre els territoris dels Països Catalans.

Així, la bona relació entre el president del Govern balear, Jaume Matas, el de la Generalitat Valenciana, Francesc Camps, amb el presidenciable espanyol del PP, no fan res més que reforçar el concepte que pretén vertebrar Múrcia, el País Valencià i les Illes Balears, en una mena de minieuroregió, en contra de les propostes d'entesa i col·laboració entre els territoris que integraven l'antiga Corona d'Aragó, que defensen els partits de Catalunya, amb l'excepció dels populars, i diverses forces polítiques del País Valencià (el PSPV ha anunciat recentment que davant la pressió del PP aparca la proposta per quan hi hagi un context més favorable) i de les Illes.

Enric Rimbau